

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: prot. sąd. Partycja Makuch

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2019 r.

sprawy **J. M. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. akt II K 645/17

1. Zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że obniża wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 8 (ośmiu) miesięcy.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. (2) kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za obie instancje.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 926/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 5 czerwca 2019 r., sygn. akt II K 645/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		J. M. (1)	W postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Gliwicach pod sygn. akt III K 651/18 o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk <u>popelniony w dniu 1 czerwca 2015 r.</u> oskarżony został uznany za niepoczytalnego i w związku z tym postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 31 § 1 kk zostało umorzone.	Postanowienie SR w Gliwicach z dnia 25 marca 2019 r. sygn. akt III K 651/18 o umorzeniu postępowania wraz z postanowieniem SO w Gliwicach z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. akt VI Kz 247/19 utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego	680-686
2.		J. M. (1)	Oskarżony choruje na schizofrenię paranoidalną i w związku z tą chorobą zostało wydane w	Zaświadczenia lekarskie oraz orzeczenie o stopniu niepełnosprawności.	681, 705-707 oraz 708

			stosunku do niego orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
1.	Postanowienie SR w Gliwicach z dnia 25 marca 2019 r. sygn. akt III K 651/18 o umorzeniu postępowania wraz z postanowieniem SO w Gliwicach z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. akt VI Kz 247/19 utrzymującym w mocy postanowienie SR	Dokumenty przedstawione przez obronę przy apelacji mają urzędowy charakter, zostały wydane w odpowiedniej formie. Brak było podstaw do podważania wynikających z nich okoliczności.
2.	Zaświadczenia lekarskie oraz orzeczenie o stopniu niepełnosprawności	Przedłożone do akt sprawy przez obrońcę dokumenty zostały sporządzone przez organy upoważnione do ich wydawania. Brak było podstaw do podważania wynikających z nich okoliczności.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu w oparciu o błędną opinię biegłych (niepoprzedzoną obserwacją psychiatryczną pomimo wniosku oskarżonego w tym zakresie), że oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie był w pełni niepoczytalny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Po pierwsze, Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie nie wystąpił błąd tzw. braku poprzez nieprzeprowadzenie wnioskowanego dowodu w postaci poddania oskarżonego obserwacji sądowo-psychiatrycznej. Sporządzenie przez biegłych opinii bez przeprowadzenia obserwacji psychiatrycznej oskarżonego nie wpływało w żaden sposób negatywnie na wartość dowodową i przydatność dla sprawy tych</p>		

dowodów. Powołani do sprawy biegli psychiatrzy oceniali, że pełne zdiagnozowanie choroby psychicznej J. M. (1) było możliwe po jednorazowym badaniu. Natomiast jedynie wówczas kiedy takie badanie jest niewystarczające dla postawienia odpowiedniej diagnozy biegli wnioskuje o poddanie sprawcy obserwacji w zakładzie leczniczym. Sąd Okręgowy uważa, że podjęcie decyzji o przeprowadzeniu badania psychiatrycznego połączonego z obserwacją w zakładzie leczniczym bez zgłoszenia takiej konieczności przez biegłych nie jest możliwe, co oznacza, że sąd nie może podjąć takiej decyzji samodzielnie. Internacja psychiatryczna jest metodą badawczą, zatem dla oceny, czy jest ona niezbędna, wymagane są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 193 § 1 kpk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1996 r., V KRN 47/96, Prok. i Pr. – wkł. 1997, Nr 3, poz. 11). Kolejną konsekwencją istnienia warunku w postaci zgłoszenia konieczności obserwacji przez biegłych jest to, że sąd ani inny organ procesowy nie może wymusić na biegłych sformułowania takiego wniosku (zob. L.K. Paprzycki, w: Grajewski, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. 1, 2010, s. 734). Również więc w sytuacji kiedy sam sprawca wnioskuje o poddanie go obserwacji psychiatrycznej - a ma to miejsce w tej sprawie - ale biegli nie widzą ku temu podstaw to sąd nie może skierować oskarżonego na obserwację. Podkreślić trzeba, że sprawca nie dysponuje odpowiednimi wiadomościami specjalnymi i nie jej w stanie sam ocenić, czy obserwacja w zakładzie leczniczym jest niezbędna dla prawidłowego zdiagnozowania jego schorzeń natury psychicznej. obrońca przytoczył w apelacji szereg różnych

stanowisk doktryny, jednak nie dostrzegł że odnoszą się one jedynie do zdania drugiego przepisu art. 203 § 1 kpk, a więc sytuacji kiedy biegli stwierdzają konieczność poddania sprawcy obserwacji, jednak nie jest to możliwe z uwagi na zakaz wynikający z art. 259 § 2 kpk, który to przepis stosuje się odpowiednio do przypadku obserwacji. Wówczas wniosek sprawcy o poddanie go obserwacji niejako wyłącza negatywną przesłankę z art. 259 § 2 kpk i możliwe jest skierowanie podsądnego na obserwację w zakładzie leczniczym, pomimo że na podstawie okoliczności sprawy można przewidywać, że sąd orzeknie karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub karę łagodniejszą. Na koniec należy zaakcentować to co wynika jasno z opinii biegłych, że owa obserwacja sądowo-psychiatryczna jest potrzebna gdy opiniujący po badaniu w warunkach ambulatoryjnych mają wątpliwości co do rozpoznania rodzaju choroby psychicznej, jej zdiagnozowania, co w przedmiotowej sprawie zostało jednoznacznie wykazane i nie było przez oskarżonego i jego obrońcę podważane.

Po drugie, obrońca podważając słuszność ustaleń faktycznych odnośnie stanu poczytalności podsądnego poczynionych na podstawie wydanych w sprawie opinii de facto nie wskazał żadnych konkretnych okoliczności, które nakazywałyby uznać wydane w sprawie opinie za niepełne, niejasne lub ze sobą sprzeczne. Niezbędne jest wyjaśnienie w tym miejscu, że odmiennosc wniosków końcowych opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej przez M. B. oraz A. M. z dnia 20 kwietnia 2018 r. i opinii

sądowo-psychologicznej z dnia 21 marca 2018 r. autorstwa D. W. (1) z wnioskami zawartymi w ich uzupełniającej opinii z dnia 30 maja 2019 r. nie świadczyła o wewnętrznej sprzeczności tych opinii. Sąd Rejonowy słusznie podkreślił, że w trakcie wydawania opinii uzupełniającej biegłe zapoznały się z dodatkową dokumentacją medyczną dotyczącą J. M. (1) z Przychodni (...) w M. oraz informacją przekazaną przez Zakład Opieki Zdrowotnej w N. i treść tych dokumentów spowodowała istotną zmianę oceny stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia przez niego czynu. Podkreślenia wymaga, że wystąpienie sprzeczności w dwóch opiniach sporządzonych przez tego samego biegłego, nie powoduje automatycznie konieczności dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii, o ile sprzeczności te w toku procesu udało się usunąć i wskazywane przez biegłego powody odmiennych wniosków w nich zawartych, można pogodzić z wymogami określonymi w art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 marca 2013 r., II AKa 48/13, Legalis nr 719382). A takie logiczne i racjonalne wyjaśnienie różnic we wnioskach końcowych co do poziomu poczytalności sprawcy w chwili czynu w kontrolowanej sprawie nastąpiło.

Po trzecie, przedłożone Sądowi Okręgowemu przez obrońcę dokumenty (dołączone do apelacji oraz złożone na etapie postępowania odwoławczego) również nie czyniły koniecznym dopuszczenie nowej opinii biegłych psychiatrów o stanie poczytalności oskarżonego w chwili dokonania czynu. Postanowienia SR w Gliwicach i SO w Gliwicach wskazywały, że w

tamtej sprawie dotyczącej czynu z dnia 1 czerwca 2015 r. sądy stwierdziły niepoczytalność J. M. (1), co skutkowało umorzeniem postępowania. Jednakże fakt ten nie przekładał się na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie. Czyn rozpatrywany przez Sąd Rejonowy w Gliwicach, gdzie uznano oskarżonego niepoczytalnym został popełniony 1 rok i 4 miesiące przed czynem stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania. Przesłuchiwane przed Sądem Rejonowym biegłe wskazywały na specyfikę schorzenia, które rozpoznano u oskarżonego i to, że w każdym przypadku osobno oceniają popełniony czyn zabroniony, biorąc pod uwagę cały zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy, w tym również zeznania świadków, podkreślając, że rozpoznana schizofrenia paranoidalna nie oznacza, że sprawca za każdym razem jest niepoczytalny. Sąd Okręgowy uznał zatem, że dokumenty złożone na etapie apelacyjnym potwierdzające, iż J. M. (1) choruje na schizofrenię paranoidalną i w związku z tym został uznany decyzją administracyjną za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie uzasadniały dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii biegłych psychiatrów. Dokumenty te świadczą jedynie o tym, że oskarżony w dalszym ciągu choruje na zdiagnozowaną przez biegłych psychiatrów chorobę.

Reasumując powyższe, wszystkie wydane w sprawie opinie biegłych były wartościowe, jasne i fachowe. obrońca oskarżonego nie podważył skutecznie wniosków końcowych żadnej z tych opinii. Natomiast różnica pomiędzy wnioskami głównej opinii biegłych M.

<p>B., A. M. oraz D. W. (1) a opinią uzupełniająca ich autorstwa wynikała z uwzględnienia dodatkowych dokumentów medycznych oskarżonego dotyczących okresu bezpośrednio poprzedzającego czas popełnienia przez niego przestępstwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania, które to wskazywały na niewyrównany stan psychiczny, przy braku ostrych objawów psychotycznych. Sąd Rejonowy postąpił więc w pełni słusznie oddalając wniosek obrońcy o dopuszczenie kolejnej opinii nowego zespołu biegłych i ustalając stan psychiczny oskarżonego in tempore criminis na podstawie treści uzupełniającej opinii z dnia 30 maja 2019 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych połączonej z obserwacją w zakładzie leczniczym i umorzenie postępowania karnego z powodu niepoczytalności oskarżonego z art. 31 § 1 kk, bądź o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłych psychiatrów z uwagi na niewykazanie przez obrońcę żadnych uchybień w opiniach przyjętych przez Sąd I instancji do wyrokowania i w konsekwencji brak powodów aby uwzględnić pozostałe wnioski opierające się na</p>		

nieudowodnionym założeniu, że J. M. (1) był w momencie dokonania czynu całkowicie niepoczytalny.		
Lp.	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu umyślności oskarżonego przy popełnieniu zarzucanego mu czynu, a co za tym idzie skazanie oskarżonego za przestępstwo, które można popełnić wyłącznie umyślnie (z zamiarem bezpośrednim kierunkowym) w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie umyślności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza w postaci zeznań pracownic hotelu (...) oraz właściciela tego hotelu wskazywał jednoznacznie, że oskarżony popełniając przypisany mu wyrokiem Sądu Rejonowego czyn działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. J. M. (1) wielokrotnie wykorzystał brak doświadczenia życiowego i zawodowego najmłodszych pracownic hotelu – K. K. i N. F. zgłaszając się właśnie do nich o podanie alkoholu czy zamówienie jedzenia, jednocześnie omijając w tych kwestiach D. W. (2) dysponując większym doświadczeniem w pracy hotelarstwie. Wiedział on bowiem, że pracownica z większym stażem będzie od niego żądać zapłaty za takie usługi z góry, czego nie wymagały K. K. i N. F.. Podsądny zdawał sobie sprawę, że nie posiada odpowiednich środków finansowych		

na pokrycie należności za pobyt w hotelu i usługi dodatkowe albowiem w tamtym czasie nie pracował i posiadał znaczne zadłużenia wobec urzędu skarbowego i ZUS-u. Wykorzystał brak doświadczenia i niewiedzę młodych pracowników wyłudzając usługi hotelowe (w tym alkohol i jedzenie) doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem właściciela hotelu (...) w P.. Warto dodać, że J. M. (1) przebywając w hotelu swoim zachowaniem i prezencją, kreował się na biznesmena w tym celu by nie wzbudzić podejrzeń personelu co do swojej sytuacji majątkowej. Takie zabiegi ze strony podsądnego dodatkowo potwierdzają, że jego działania były zaplanowane i miały na celu doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez właściciela hotelu poprzez wprowadzenie w błąd personelu hotelowego co do zamiaru i możliwości zapłaty za usługi. Sąd Okręgowy nie zgodził się z obrońcą, że oskarżony uroił sobie przez swoją chorobę psychiczną, że za jego pobyt w hotelu zapłacą jego kontrahenci. To nie był wytwór chorobowy lecz przyjęta przez podsądnego linia obrony. Zresztą nawet obrońca nie jest konsekwentny w tym względzie, raz wskazując, że miało być to urojenie, a drugi raz opisując, że J. M. chciał zapłacić za pobyt w hotelu podejmując próbę wypłacenia gotówki z banku bo nie mógł się skontaktować ze swoimi kontrahentami. Sąd Rejonowy trafnie zwrócił uwagę, że tego typu tłumaczenie jest całkowicie nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego albowiem żaden kontrahent zamierzający podpisać z wykonawcą umowę na usługi brukarskie nie opłaca mu przed zawarciem kontaktu prawie 2-tygodniowych wczasów w hotelu

o podwyższonym standardzie. Ponadto, w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego oskarżony wprawdzie nie był w stanie podać personaliów osoby czy osób, która miała opłacić jego pobyt w hotelu, a następnie gdy podał takie dane, okazało się, że jej zlokalizowanie, a przez to i przesłuchanie jest niemożliwe. Okoliczności te stanowią potwierdzenie, iż tłumaczenie o zapłacie przez osoby trzecie zostało wymyślone przez oskarżonego celem uchronienia się przed odpowiedzialnością karną. Na koniec Sąd odwoławczy wyraźnie zaznacza, że wskazanie przez biegłych psychiatrów, iż oskarżony w trakcie popełnienia czynu miał ograniczoną poczytalność w stopniu znacznym nie wykluczało przypisania mu umyślności działania. Nie jest bowiem tak, że sąd w pierwszej kolejności bada stan poczytalności sprawcy, a dopiero potem ustala czy zostały wyczerpane wszystkie znamiona zarzuconego czynu. Jest odwrotnie, gdyż najpierw sąd ustala, czy zachowanie sprawcy wyczerpało wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa, a następnie weryfikuje czy był on poczytalny. Jeżeli okaże się, że poczytalność była zniesiona to wtedy przyjmuje się, że sprawca nie popełnił przestępstwa (art. 31 § 1 kk). Taka sytuacja jednak w kontrolowanym przypadku nie zachodziła.

Wniosek

Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutu co do niewykazania umyślności w czynie przypisanym oskarżonemu J. M. (1).		
Lp.	Zarzut	
3.	Obraza prawa materialnego – art. 31 § 2 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Brak zastosowania tego rozwiązania przez Sąd Rejonowy nie mógł stanowić obrazy przepisów prawa materialnego. Obrońca błędnie oznaczył ten zarzut albowiem przepis art. 31 § 2 kk przewiduje fakultatywną możliwość zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zarzut ten powinien zostać zakwalifikowany jako błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że okoliczności sprawy nie pozwalają na zastosowanie wobec J. M. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary. Odnosząc się do twierdzeń obrońcy o konieczności nadzwyczajnego złagodzenia kary Sąd Okręgowy wyjaśnia, że fakt ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności nie jest jedyną okolicznością, jaka powinna być brana pod uwagę przy rozważaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd I instancji</p>		

w swoich rozważaniach o znamionach przestępstwa oszustwa oraz o wymiarze kary dla sprawcy podał szereg okoliczności, które stanowiły odpowiednie uzasadnienie dla zastosowanej reakcji karnej. Spośród tych okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego warto wymienić: wzbudzenie zaufania personelu hotelu, celowe wykorzystywanie braku doświadczenia życiowego i zawodowego najmłodszych pracowników hotelu, doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znaczącej wartości (6 943 zł), brak działań zmierzających do naprawienia szkody, co świadczy o negatywnej postawie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, a jeszcze to potęguje kolejne popełnione przez oskarżonego oszustwo z wyłudzeniem usług hotelowych w okresie zaraz po przedmiotowym czynie, w dniach od 2 do 7 listopada 2016 r. (przestępstwo z art. 286 § 3 kk prawomocnie osądzone – wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 grudnia 2017 r., pod sygn. IX K 573/17 i skazanie na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności) oraz uprzednia jego karalność za przestępstwa, w tym za przestępstwa podobne i działanie w warunkach recydywy specjalnej podstawowej z art. 64 § 1 kk. Zestawienie z tak licznymi i poważnymi okolicznościami ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności oskarżonego oczywiście nie mogło wpłynąć na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary w niższym wymiarze z zastosowaniem

zasadny

instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
4.	Obraza prawa materialnego – art. 53 kk w zw. z art. 115 § 2 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom obrońcy, wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy stopnia społecznej szkodliwości czynu wynikające z art. 115 § 2 kk i mające zastosowanie w tej konkretnej sprawie, które rozważył przez pryzmat ustalonych na podstawie wiarygodnych dowodów okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego, nadał tym czynnikom odpowiednią wartość i znaczenie. Tym samym wniosek Sądu I instancji o tym, że czyn popełniony przez J. M. (1) charakteryzował się dużym stopniem społecznej szkodliwości czynu był w pełni prawidłowy i słuszny. Rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra – główne mienie, a uboczne uczciwość obrotu majątkowego oraz wolność od oszukańczych zabiegów w zakresie rozporządzania		

mieniem – pomimo że nie jest najwyższej rangi, stanowi dobra o istotnym znaczeniu. Rozmiar szkody wyrządzonej w majątku właściciela hotelu (...) w P. był sporej jak na usługi hotelowe wysokości (prawie 7000 zł). Sposób i okoliczności popełnienia czynu wpływały ewidentnie na podwyższenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, ponieważ oskarżony wykorzystał naiwność niedoświadczonej części personelu hotelu przedłużając kilka razy pobyt w pokoju o podwyższonym standardzie oraz korzystając z usług gastronomicznych (w tym drogi alkohol) bez uiszczenia żadnej zapłaty chociażby za część tych usług, mając świadomość braku środków finansowych na uregulowanie rachunku za pobyt w hotelu. Wyrafinowany sposób działania, podjęte różnorodne zabiegi oszukańcze oraz zachowanie po czynie, wszystko to utrzymywało stopień społecznej szkodliwości czynu na wysokim poziomie. Również motywacja jaka towarzyszyła oskarżonemu (chęć bezpłatnego skorzystania z usług hotelarskich o wysokim standardzie) nie działała „na plus” dla sprawcy. Natomiast stan poczytalności oskarżonego nie jest brany pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, a ma znaczenie przy ocenie stopnia jego zawinienia. Reasumując, wszystkie te okoliczności (ujęte także w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) nakazywały przyjąć, że stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się J. M. (1) był znaczący.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary w niższym wymiarze.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
5.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Rejonowy w niewystarczającym stopniu uwzględnił przy wymiarze orzeczonej kary zasadniczej, przyjętą do ustaleń okoliczność, wedle wskazań biegłych w uzupełniającej opinii psychiatryczno-psychologicznej z dnia 30 maja 2019 r., znacznie ograniczonej zdolności oskarżonego rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Okoliczność ta umniejszyła stopień winy J. M. (1) i powinna zostać uwydatniona przy wymierzaniu mu kary w granicach ustawowych z art. 286 § 1 kk. Ograniczenie w znacznym stopniu zdolności pokierowania swoim postępowaniem oznacza, że oskarżony w takim właśnie stopniu ograniczony był w zdolności		

<p>do podjęcia w oparciu o intelekt decyzji o zachowaniu zgodnym z obowiązującym prawem w sposób adekwatny do rozpoznanego przez siebie znaczenia czynu. W przedmiotowej sprawie schizofrenia paranoidalna pogarszała kondycję psychiczną oskarżonego w inkryminowanym okresie czasu, zaburzając zdolność przewidywania skutków czynu i krytycyzm wobec niego. Sąd odwoławczy uznał, iż wymierzona przez Sąd I instancji kara 1 roku pozbawienia wolności była rażąco surowa wobec tak obniżonego stopnia zawinienia przestępcy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary w niższym wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary okazał się zasadny i konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności do 8 miesięcy. Zdaniem Sądu II instancji kara w takim rozmiarze w sposób odpowiedni uwzględnia znacznie ograniczoną zdolność oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynu jakiego się dopuścił i pokierowania swoim postępowaniem. Nadto kara w takim wymiarze spełni wszystkie stawiane jej cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Wyrok Sądu I instancji został zmieniony w punkcie 1 w ten sposób, że obniżono wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 8 miesięcy.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Powodem dokonanej zmiany była zasadność podniesionego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i konieczność uwzględnienia w większym stopniu faktu popełnienia przez oskarżonego czynu w stanie znacznie ograniczonej poczytalności.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
--	--

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Postępowanie odwoławcze nie dostarczyło podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżony wyrok, czego konsekwencją było, iż w	

	pozostałym zakresie to orzeczenie zostało utrzymane w mocy.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za obie instancje. J. M. (1) nie pracuje, jest zadłużony, nie ujawniono aby był w posiadaniu znaczącego majątku, a ma w perspektywie odbycie kary pozbawienia wolności. Ta trudna sytuacja materialna przemawiała za zwolnieniem oskarżonego od kosztów procesu i nie wymierzaniem mu opłaty od wymiaru kary. Te same okoliczności nakazywały przyjąć, że J. M. nie ma odpowiednich środków aby</p>

zwrócić koszty wyłożone przez Skarb Państwa na zapłatę
wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu.

7. **PODPIS**